

gaa. Jeg har ikke nævnt dette om Krig, fordi jeg vilde spille paa en saakaldt Streng, jeg tror, man skal lade være at anslaa disse Streng, men jeg tror, og det vil vistnok ogsaa blive anerkjendt selv af den ærede Ordfører, at der dog er en Mulighed for, at en Krig kan komme indenfor den Tid, jeg nævnte, nemlig 2 Aar. Hvis nu dette sker, og vi komme til at staa med daarligt Skyts lige overfor en Fjende, fordi vi havde negtet Bevillingen, da den blev forlangt, saa bliver Spørgsmaalet dette: Kunne vi saa fri os for Ansvar ved at sige, Ansvar kommer til at hvile udelukkende paa den høitærede Krigsminister, fordi han er kommen for sent med sit Forlangende. Dette er for mig Hovedspørgsmaalet, og det er det, jeg ikke kan gaa med til. Jeg kan ikke Andet end nære den Overbevisning, at vi ville paabyrde os et Ansvar, som vi kun kunde fri os for derigjennem, at vi stemme for Bevillingen, selv om vi gjøre det nok saa gnavent, og jeg tillader mig derfor endnu engang at anbefale Forslaget.

Jagt: Den ærede Ordfører opholdt sig noget ved den Ytring af mig i sidste Møde, at Møltallets Forhold til dette Spørgsmaal var mig en Gaade, og det maa maasse derfor være mig tilladt nærmere at forklare, hvori det Gaadefulde ligger. Jeg mindes af Forhandlingerne i en lignende Sag i det franske Deputeretkammer, at en af Frankrigs ansete Talere yttede, at „han ikke vidste noget mere Foragteligt og Sammenligneligt end et politisk Folk“. Et Folk, som, naar store Spørgsmaal stunde til Afgjørelse, fortæder sig i Politikens Krogvej og smaalige Intriger i Stedet for at blive løftet derudover ved Hjælpen af det store Ansvar, det har ligeoverfor sit Fædreland (Ordføreren: Det er frit oversat.). Ja, det er ganske rigtig, det Sidste er ikke hans Ord, og Citatet er kun gjengivet, efter hvad jeg derom har set refereret. Det er imidlertid isølge min Opfattelse en ubestridelig Sandhed, og netop fordi dette er min Opfattelse, haaber og tror jeg, at jeg aldrig skal leve den Dag, hvor det danske Folk skal blive et politisk Folk, eller at det danske Folks Repræsentanter her i dette Thing kun skulle blive en politisk Forsamling; men naar det er Tilfældet, saa er jeg ude af Stand til at forklare mig, at Møltallet virkelig for alvor skalde ville negte den Bevilling, der her forlanges. Jeg er ude af Stand til at forklare mig det; thi der kan vel med Føje fra Thingets og Møltallets Side forlanges Tid til Overveelse, naar Spørgsmaalet dreier sig om Befæstningsanlæg eller om Flaadens Styrkelse eller en Armeeplan, kort sagt, om den Art Spørgsmaal, hvor saavel politiske som finansielle Hensyn trænge sig frem i Forgrunden og maa være i høi Grad medbestemmende ved saadanne Spørgsmaals Afgjørelse; men jeg tror, at, naar Talen dreier sig om at forsyne vore Soldater med saadanne tilsvarende

Baaben, hvormed de sættes i Stand til bedre at kunne værge baade deres Liv og deres Fædreland, saa er dette et Spørgsmaal, hvortil man ikke behøver nogen lang Overveelse; thi har man ikke en Mening herom, inden man kom ind i denne Sal, saa burde man aldrig have havt Plads her. Jeg tror, at Alle maa være enige om, at det største Offer, vi gjøre til Fædrelandets Forsvar, er vore egne Sønner, og, naar vi kunne gjøre dette Offer, kunne vi sandelig ogsaa gjøre det mindre Offer at forsyne dem med saadanne Baaben, at de kunne staa jævnydydigt udrustede lige overfor deres Modstander. Dette har jeg ikke nogen som helst Tvivl om, og jeg tror heller ikke, at noget Medlem i denne Sal kan have Tvivl derom; men naar det er Tilfældet, forstaar jeg ikke de ærede Herrer. Det kan ganske vist ikke være deres Mening, at, fordi vi ere blevne valgte til at tage Sæde her i denne Sal og have faaet saa og saa mange Stemmer flere end vore Modkandidater, vi derved ere blevne til en Autoritet i Bestemmelsen af Kanoner. Jeg kan derfor ikke tro, at det ærede Møltal virkelig skalde mene, at det i sine egne Medlemmer besidder de rette Autoriteter til Afgjørelse af det Spørgsmaal, om det Baaben, som den høitærede Krigsminister har foreslaaet os at anstafte, virkelig kan fyldestgjøre sit Diemed eller ikke. Naar dette nu ikke er Tilfældet, hvorledes skal jeg da forklare mig denne Modstand (Lh. Nielsen: Det er Tilfældet.). Ja, det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds siger, at det er Tilfældet; men da maa jeg dog sige, at, om jeg end ikke har nogen overordentlig stor Tro paa hans Bestedenhed mere end paa alle andre Menneskers, saa har jeg dog saa megen Tro paa den, at jeg ikke antager om ham selv personlig, at han kan tiltro sig og sine Meningsfæller nogen virkelig Sagkundskab i dette Spørgsmaal, og naar det ikke er Tilfældet, saa vil jeg spørge ham, ad hvilken Vej han mener, at vi kunne faae en mere fyldestgjørende Garanti for Godheden af det attraaede Baaben end den, vi have i dette Dieblit. Der er her blevet talt saa meget om den korte Tid, som Folkethinget har til Overveelse af dette Spørgsmaal. Det kan naturligvis ikke falde mig ind at ville være af en forskjellig Mening med det ærede Møltal om, at det havde været ønskeligt, om Regjeringen, hvis det havde staaet i dens Magt, havde indbragt denne Sag for Thinget alleve de ved Finantslovens Forelæggelse; men det er jo ikke noget Gnestaaende, der her sker — ingenlunde — det er Noget, man ser overalt, at Spørgsmaal, som angaa Krigsvæsenet, Spørgsmaal af lignende Betsfæftheden som dette, ofte meget hurtig paatrænge sig til Afgjørelse, og at lovgivende Forsamlinger, der ere udrustede med den samme Myndighed som dette Thing, ofte med en forbausende kort Frist give deres Santykte dertil. Det er jo netop den Art Spørgsmaal, som, naar Diebliffet kommer, da de stunde til Afgjørelse,